

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lvcæ Pinelli Societatis Iesv Theologi, De Virtute Sev
Energia, & admirandis Sacrosanctæ Missæ effectibus,
Libri Duo**

Pinelli, Luca

Coloniæ, Anno M.D.CVIII.

VIII. Exempla aliquot, quibus Missam Fidelibus defunctis prodesse ostenditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46295](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46295)

nam earum fructum Deus alijs applicasset. Verum cum exemplum illud sit particulare, legem non constituit vniuersalem.

Octauò quæritur: An Missæ, quæ leguntur à Sacerdotibus mortali peccato obstrictis, profint defunctis? Respondeo prodesse. Quia enim Missæ poenam delent, & ex opere operato satisfaciunt, hinc est, vt quo ad istum effectum à bonitate Ministri non dependeant, à quo dependent duntaxat quo ad applicationem. Cum reliquis suffragijs secus est, qui duntaxat adiuuant ex opere operantis.

Exempla aliquot, quibus Missam Fidelibus defunctis prodesse ostenditur.

CAP. VIII.

Reliquum est, vt exempla aliqua recenseamus, quibus planum fiat, quantum adiuuenti animæ, in Purgatorio detentæ, ex S. Missæ Sacrificio percipiant. In Vita igitur S. Nicolai Tolentini legitur, quòd ipsemet pro mortuis sæpenumerò celebrando, plurimùs adiuuenti attulerit. Vnde Animæ in

Pur-

Purgatorio vnam ex earum numero electam, cui hoc quasi legationis munere imposito, commendarunt, ad ipsum miserunt, ac necessitate, in qua erant constituta proposita, Sanctum Virum rogauerunt, ne Missas pro ipsis dicere intermitteret. Cui ipse respondit, sequenti die (quod dies esset Dominica) se Missam pro defunctis legere non posse; Animam verò ingentem illi numerum Animarum spectandam exhibuisse, quæ mirum in modum diris cruciatibus in Purgatorio vexabantur: quo viso, commotum Virum Sanctum, à Priore suo impetrata facultate, non modo die Dominica, sed singulis etiam reliquis, per istam septimanam, diebus pro defunctis Missas celebrando, maximum animarum numerum à Purgatorij pœnis liberasse. Vnde finita septimana, eadem anima ad ipsum reuersa, de auxilio ipsis præstito gratias egit.

Libro 4. Dialogorum S. Gregorij, ca. 55. celebre factum S. Gregorij describitur, de Monacho quodam Iusto nomine. Hic cum ex languore corporis ad extremum peruenisset, innotuit tres

occultatos aureos habere. Quod ut S. Gregorio nuntiatum est, tantum malū de fratre æquanimiter ferre non valuit, quippe eis singulis nulla propria habere licitum fuerat, nimioque mærore percussus, Pretioso, eiusdem Monasterij Præposito, ad se accersito, dixit: Vide, ut nullus ex fratribus se ad eum morientem iungat, nec sermonem consolationis ex cuiuslibet eorum ore percipiat. Cū verò mortuus fuerit, corpus illius cum fratrum corporibus non ponatur, sed quolibet in sterquilinio fossam facite, & in ea corpus eius projicite, ibiq; super eum tres aureos, quos reliquit, iactate, omnes simul clamantes: *Pecunia tua tecum sit in perditione, & sic eum terra operite, quod ita factum est.* Elapsis iam verò triginta diebus, cœpit S. Gregorius defuncto fratri compati, & euocato ad se Pretioso, Monasterij sui Præposito, dixit: Vade, ab hodierna die diebus triginta continuis offerre pro eo Sacrificium stude, ut nullus omnino prætermittatur dies, quo, pro absolute illius, salutaris Hostia non offeratur. Qui protinus abcessit, & di-

ctis

ctis
frat
dam
cto,
cū
frate
vsqu
sum:
pi.
Eode
& ca
dam
nimi
cessi
Vbi
Vir
para
mag
hoc
quad
illi a
que
Qui
inne
sus e
volu
lerat

ctis paruit. Euo!utis his diebus, idem frater, qui defunctus fuerat, nocte quadam fratri suo germano, Copioso dicto, per visionem apparuit. Quem ille cum vidisset, inquisiuit dicens: Quid est frater, quomodo es? Cui respondit: Nunc usque male fui, sed iam modò benefum: quia hodie Communionem recepi.

Eodem Dialogorum S. Gregorij Libro & capite narratur, quòd Presbyter quidam in loco, vbi aquæ calidæ vapores nimios faciunt, quotiens corporis necessitas exigebat, lauari consueuerat. Vbi dum die quadam fuisset ingressus, Virum inuenit ad obsequium suum præparatum, qui & omne ministerium cum magno famulatu perageret. Cumque hoc sæpius fieret, idem Presbyter, die quadam ad balnea iturus, cogitat Viro illi aliquid pro munere portare, secumque duas oblationum coronas detulit. Qui vt ad locum peruenit, hominem inuenit, atque ex more eius obsequio usus est. Lauit itaque, & cum iam vestitus voluisset egredi, hoc, quod secum detulerat, obsequenti sibi Viro pro benedictione

ctione obtulit, petens vt benignè susci-
peret, quod ei gratia charitatis offerret.
Cui ille mœrens afflictusque respon-
dit: Mihi ista quare das Pater? Iste panis
sanctus est, ego hunc manducare non
possum. Ego etenim, quem vides, huius
loci dominus aliquando fui, sed pro
culpis meis hîc post mortem deputatus
sum. Si autem mihi præstare vis, omni-
potenti Deo pro me offer hunc panem,
vt pro peccatis meis interuenias. Et tûc
exaudicum te esse cognosce, cum huc ad
lauandum veneris, & me minimè repe-
reris. In quibus verbis disparuit, & is,
qui homo esse videbatur, euanescente
innotuit, quia spiritus fuit. Idem verò
Presbyter hebdomada continua se pro
eo in lachrymis afflixit, salutarem Ho-
stiam quotidie obtulit, & reuersus post
ad balneum, eum iam minimè inue-
nit.

Cesarius Lib. 12. cap. 37. Historiarum,
refert de Monacho quodam VVilhel-
mo nomine, qui completo probationis
anno, sequenti die cæpit infirmari, &
post paucos dies sancto fine decedens,
expleuit tempora multa. Qui statim
post

post
rens.
spon
cum
es in
fiet d
Con
re, c
nifi q
latio
adiec
tim
ex p
Cap
temp
ctam
recit
ti, ip
Pfal
rat a
eo o
stan
Pfal
vigil
VV
tric
tula
ber

post mortem cuidam Monacho appa-
rens, cum de statu suo requireretur: re-
spondit se esse in pœnis. De quo verbo
cum ille territus fleret, & diceret: Si tu
es in pœnis, qui nunquam peccasti, quid
fiet de me peccatore, mei que similibus?
Consolans eum defunctus ait: Noli fle-
re, quia nullam aliam patior pœnam,
nisi quod nondum vidi Deum: ipsam di-
lationem gloriæ, pœnam reputans. Et
adiecit: Ah quam clarum erit, quod sta-
tim veniet ante Deum. Rogate, inquit,
ex parte mea dominum Abbatem, vt in
Capitulo orationes iniungat pro me ad
tempus, & vt ipse pro me dicat Colle-
ctam, sic que liberabor. Manè cum visio
recitata fuisset domino Henrico Abba-
ti, ipse Missam celebrauit, in Capitulo
Psalm. 41. *Quemadmodum ceruus deside-
rat ad fontes aquarum*, dicendum pro
eo omnibus iniungens. Conrado Priore
stante in Choro, cum in vno versiculo
Psalmi 62. *Deus Deus meus, ad te de luce
vigilo*, leuiter dormitaret, sæpe dictum
Vilhelmum sub pallio B. Dei Geni-
tricis stare conspexit, cum multa gra-
tulatione dicentem: Modo omnino li-
beratus sum.

Marcus Marulus Libro 2. refert de Malachia Ceneroth, Hiberniæ vrbis Episcopo, qui quotidie pro sorore sua defuncta Missale Sacrificium Domino offerebat. Cumque magnis quibusdam occupationibus impeditus offerre intermisisset, illa per noctem quiescenti apparens, conquesta est, iam triginta dierum inediã se sustinere: (tantum autẽ temporis ab oblatione Missæ cessatum erat:) proinde petere, vt ipse tandem necessitati suæ subueniret. Quo visu ille admonitus, easdem pro sorore supplicationes nullo non die celebrans, iterum ipsam vidit, & primùm quidem in limine Ecclesiæ stare, deinde Ecclesiam ingredi, postremò Altari proximam Albatorum quorundam choro iungi.

Legitur in chronico S. Francisci lib. 4. cap. 34. in Regno Lusitaniæ duos deuotos Fratres Franciscanos, quorum vni Petro, alij Alfonso nomen erat, eodẽ tempore & loco mortuos: horum alterum F. Alfonso postmodum in Ecclesia cuidam suo amiciori Fratri apparuisse, & interrogatum, quĩ secum actum esset

effet, respondisse: Frater, sub hoc habitu non est nisi ignis. Nam licet per merita virginitatis, mearumque lachrymarum sim in statu gratiæ; nihilominus patior hoc, quia iracundus fui, neque Fratres meos debito in honore ac pretio habui: Addidisse insuper, precibus matris suæ (quæ Deo grata & accepta erat) à maioribus pœnis se liberatum. Ad hæc amico roganti, num Missæ, quas pro illo dixerat, sibi profuissent, respondit: quòd sic, & multò plus profuturas fuisse, si cum maiori deuotione & feruore dictæ fuissent.

In Sermonibus Discipuli legitur, quendam Episcopum, vnum è suis Sacerdotibus ab officio suspendisse, eò quòd singulis diebus Missam pro defunctis legeret. Episcopus cum nocte quadam ad Matutinum iturus, cæmeterium pertransiret, mortui se leuârunt, varia instrumenta in manibus habentes, comminantes, & vociferantes: Ecce Episcopum, qui pro nobis non celebrat, neque nostrum Sacerdotè celebrare permittit. Episcopus consternatus, subito vocari fecit Sacerdotem, eo que à Suspensione

sione absoluto, non solum libertatem illi reliquit Missam dicendi quam vellet; sed etiam cohortatus est eum, ut ad liberandas ex Purgatorio animas, pergerat dicere Missam pro defunctis.

Vincentius in Speculo Histor. lib. 2. dist. 12. part. 1. refert, Religiosum quendam in dicendis Missis pro defunctis, quas iuxta Ordinis institutum dicere Religiosi consueverant, negligentem fuisse. Quo iam naturæ concedente, non ob id reprehensio tantum, verum & hunc in modum correptio infecuta est, ita ut Missas omnes, aliasque orationes, quæ pro illo dicendæ erant, Deus alteri applicari (quod ipse nullum earum fructum perciperet) voluerit.

Ros. Serm. Præd. memorat, Patavij in domo Doctoris Ioannis Matthæi Curtij magnum de nocte strepitum cuiusdam defuncti spiritum excitasse, ita ut quietem Doctor ac somnum oculis capere, etiam si sociorum præsentia frueretur, non posset. Comperto autem animam esse suffragijs opus habentem, ut curavit pro ea Missas aliquas legi, strepitus & molestia desierunt.

APPEN-